

THRILLER

STÍN
VČEREJŠÍ
NOCI

wendy walker

STÍN
VČEREJŠÍ
NOCI

Copyright © 2019 by Wendy Walker

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného
souhlasu nakladatele.*

Translation © Michal Grúz, 2020

Cover © Olga Grlic, 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-7642-835-5 (pdf)

STÍN
VČEREJŠÍ
NOCI

wendy walker

*Věnováno památce
Estel Herbowy Kempfové (1915–2017).*

Poděkování

Život mojí babičky Estel by vydal na velmi dlouhý román. A přesto ho ona sama byla schopná popsat v jediné větě: *Kdo by se trápil kvůli minulosti?* Dožila se sto jedna let a celou tu dobu vzhlížela pouze k budoucnosti. Doufám, že budoucnost podle svých představ našla na věčnosti.

Jako obvykle jsem zavázána mnoha lidem, kteří umožnili vznik této knihy. Mé nejsrdečnější poděkování patří mé skvělé agentce Wendy Shermanové, protože se mnou absolvovala let na Tchaj-wan, pomohla mi vypořádat se s mými problémy a protože ke mně byla tak milá, ale zároveň upřímná. Děkuji své prozíravé editorce a vydavatelce Jennifer Enderlinové, která ihned pochopila koncepci této knihy a záhy ji vylepšila. Poděkování také patří velkému týmu vydavatelství St. Martin's Press, včetně Lisy Senzové, Dori Weintraubové, Katie Basselkové, Branta Janewaye, Eriky Martiranové a Jordana Hanleye. Rovněž děkuji profesionálům, kteří mi poskytli svůj čas a cenné rady – detektivu Christy F. Girardové, advokátu Marku Shermanovi, doktorce Felicii Rozekové, Ph.D., a spisovatelí Lundymu Bancroftovi. Poděkování rovněž patří filmovým a televizním agentkám Michelle Weinerové a Olivii Blausteinové; dále Jenny Meyerové, která má na starosti prodej práv ke knize do zahraničí, a Carol Fitzgeraldové z BookReporter.com za její vytrvalou podporu mé práce.

Jsem hluboce vděčná spisovatelům, kteří neváhají příběhy sdílet a naslouchat jim a kteří příběhy milují tak, jak to dovedou jen spisovatelé. Děkuji své rodině, která vždy držela při sobě, ať už se dělo cokoliv, svým synům Andrewovi, Benovi a Christopherovi, které nade vše zbožňuji, a také „dámám“, které pro mě jsou oporou, pravidelně se mnou popíjejí koktejly a vždycky mi vykouzlí úsměv na rtech – vaše přátelství mě nejednou zachránilo.

A proto i díky nim, při památce své babičky, vzhlížím k budoucnosti. Tak tedy kupředu!

Kapitola 1

Laura Lochnerová. Sezení číslo jedna. New York City před čtyřmi měsíci.

LAURA: Nevím, jestli je to dobrý nápad.

DR. BRODY: Záleží na tobě, Lauro.

LAURA: Co když se mi budeš snažit pomoci, ale všechno se to jen zhorší?

DR. BRODY: A co když ne?

LAURA: Bojím se k tomu vracet. K minulosti. K té noci v lese. Něco mi na tom všem pořád nesedí.

DR. BRODY: Je to na tobě. Pouze ty se pro to můžeš rozhodnout.

LAURA: Držela jsem ji v ruce. Tu zbraň, která ho zabila. Ale ta noc mě nezměnila. Ta noc mi jen ukázala, jaká jsem vždycky byla.

DR. BRODY: Tak tedy začněme u toho. Vyprávěj mi o dívce, kterou jsi vždycky byla.

Kapitola 2

Laura. Současnost. Čtvrtek, 19.00.
Branston, Connecticut.

Rtěnka, jasně rudá.

Vybírám si ji, protože je výrazná a veselá. Je to ztělesnění optimismu. A to je přesně to, co dnes večer potřebuju.

Koupelna pro hosty v domě mé sestry je neuvěřitelně malá, strop je zešikmený a je zde malinké oválné zrcadlo. Rtěnka je postavená na okraji umyvadla.

Ihned ji nanáším, abych neměla příležitost rozhodnout se pro jinou, a optimismus ulpívá na mých rtech. Následuje korektor. Dvě vrstvy stačí, aby pod mýma hnědýma očima zmizely temné kruhy, následek týdnů nespavosti. Růžový odstín tvářenky dodá barvu pleti, která již příliš dlouho nepocítila dotek slunečních paprsků.

Lidé trpící nespavostí totiž prospí den.

Moje sestra Rosie mi věnovala hezké šaty, které bych si dnes měla obléknout. Černé s drobnými kvítky.

Pro změnu si oblékni šaty. Budeš se cítit krásná.

Rosie bylo nedávno třicet. Žije s manželem Joem a jejich synem Masonem, který je ještě batole. Mají dům na branstonských kopcích, šest mil od městského centra. A míli od místa, kde to všechno začalo. Od té ulice, ve které jsme vyrůstali. Deer Hill Lane.

Rosie říká, že k tomu, aby nosila šaty, nemá vhodnou příležitost. Přes den by se jí sukně pletla pod nohy, když nahání Masona, a večer je příliš unavená, takže jediné

její povyražení je dát si pivo v obchodáku na kraji města. Říká to, jako kdyby jí líčení a nošení šatů scházelo. Ale ve skutečnosti vůbec nepotřebuje šaty ani příležitosti, kdy by si je mohla obléknout, protože její dny jsou plné vroucích objetí, záchvatů smíchu a uslintaných polibků.

Jejímu manželovi to nevadí. Zbožňuje ji. I teď, po třinácti letech společného života. Potom, co spolu vyrůstali ve stejné ulici. I přesto, že s nimi Mason spí v jedné posteli, že jejich starý dům neustále potřebuje opravy a že Rosie nikdy nenosí šaty.

Zbožňuje ji, protože když byli mladí, oblékala se pro něj do spousty hezkých šatů a to je přesně ta holka, kterou v ní stále vidí.

Přesně taková, kterou se dnes v noci potřebuju stát.

Hledám svůj telefon v hromadě ručníků a oblečení, které leží v koupelně na zemi. Když ho najdu, vyhledám jeho profil a vypustím z klece své naděje. *Jonathan Fields*. Už jen to jméno zní krásně.

Jonathan Fields. Narazila jsem na něj na internetové seznamce findlove.com. Věřili byste, že taková internetová stránka může opravdu existovat? Název v tomto případě hovoří za vše. Jonathanu Fieldsovi je čtyřicet. Jeho žena ho před rokem opustila, protože nemohla otěhotnět. Ona si nechala jejich dům. On černé BMW.

Alespoň to tvrdí.

Jonathan Fields se mnou mluvil po telefonu. Říkal, že nemá rád e-maily nebo textové zprávy, protože obojí je příliš neosobní. Říkal, že nesnáší internetové seznamky, ale jeho přítel prý poznal svoji snoubenku právě na findlove.com. Nejedná se o jednu z těch aplikací, které vám najdou sexuálního partnera na jeden večer. Žádné podvody. Vytvoření profilu trvá hodinu. Vaše fotky musejí být schváleny. Jonathan Fields si myslí, že to je stejné, jako kdyby vás na rande naslepo doprovázela babička, což mě rozesmálo.

Jonathanu Fieldsovi se líbilo, jak můj smích zní.

Mně se zase líbí, jak zní jeho hlas, a při vzpomínce na něj projede mým tělem vlna tepla. Cítím, jak se mi zdvihají koutky úst. Úsměv.

Zatracenej úsměv.

O své práci jsem mu řekla hodně, a tak bylo jednodušší říct mu toho velmi málo o mém osobním životě.

Můj působivý životopis je výsledkem toho, že jsem celý život skákala podle toho, jak ostatní pískali. *Princeton... Titul MBA... Místo na Wall Street!*

„Wall Street“ je jedním z těch výrazů, které budou stále něco znamenat, bez ohledu na to, jak zastaralými se stanou. Pracuju v Midtownu, což není nikde poblíž Wall Street, ale v samotném centru Manhattanu. A firma, pro kterou pracuju, není zdaleka tak atraktivní jako Goldman Sachs. Sedím za stolem, čtu, píšu a modlím se, abych neudělala chybu, protože kolegové ve firmě na základě mých doporučení uzavírají obchodní smlouvy. Na základě doporučení člověka, který ve svých dvaceti osmi letech potřebuje cvokaře, aby mu radil, jak se chovat.

Jonathan Fields pracuje pro investiční fond, takže má pro moji práci pochopení.

Alespoň to tvrdí.

Neřekla jsem mu o svém dětství stráveném tady, kdy jsme pobíhali v lesích za naším domem s dětmi ze sousedství. Já a Rosie... A Joe, jehož rodina žila v horní části ulice, než odešel na střední, a oni se pak kvůli tomu přestěhovali.

A také jsem mu neřekla, proč jsem všechny ty roky byla pryč.

Nepoužívám sociální sítě, nikdy, takže si nemůže nic dohledat. Neřekla jsem mu příjmení svého otce. Lochner. Google je stále schopný dohledat Lauru Lochnerovou a všechny ty věci, které udělala nebo neudělala – to nikdo dodnes s jistotou neví – před mnoha lety. Od té doby, co jsem to tu opustila, používám své druhé příjmení, příjmení

své matky. Heartová. Laura Heartová. Není to ironie? Jmenuju se po té věci uvnitř, kterou mám zlomenou.

Zatajení není lež.

Rosie se teď jmenuje po svém manželovi *Ferrová*, takže v celém Connecticutu nezbyli žádní nositelé příjmení Lochner z našeho rodu.

Také jsem mu řekla, že řídím sestřin minivan. Je modrý. Řídit ho je ponižující. A že se poohlížím po novém autě, ale *poslední dobou jsem byla velmi zaneprázdněná*.

Někdo zaklepal. Otevřu a za dveřmi na mě přihloupale mžourá Joe. Je stále v obleku, ve kterém byl v kanceláři, ale povolil si kravatu a rozepnul vrchní knoflík košile. Joe má na výšku téměř dva metry, a aby viděl skrz rám dveří, musí se sehnout. Nad kalhotami, které se za ty roky jako by smrskly, má vyboulené břicho. Ale pořád je stejně milý, jako býval dřív.

„Mám za úkol ti vyřídit, aby sis oblékla ty šaty,“ říká Joe způsobem, jako by hovorem o dámském oblékání sám sebe vykastroval.

Hlas mé sestry se ozývá z přízemí. „Obleč si ty zatracený šaty! Ty, co jsem ti dala!“

Joe se pousměje a podá mi sklenku bourbonu, kterou pohupuje v ruce. „To ti říkám, až tě v nich Rosie uvidí, totálně ji to rozhodí.“

Cítím, jak se mi úsměv rozšiřuje, a chce se mi plakat. Joe miluje moji sestru. Ona zase jeho. Oba milují Masona. *Láska, láska, láska*. Je všude kolem mě a začínám litovat, že jsem byla pryč tak dlouho. Ale zároveň si připomínám, proč vlastně. Láska skutečně existuje, ale vždycky mi přijde, že se mi vyhýbá.

Usrknu bourbon.

„To je jasný. Oženil ses přece s Lochnerovou.“

Joe obrátí oči v sloup. Pak potřese hlavou. „Já vím. Je pozdě se z toho vyvlíknout?“

„Tak trochu.“

Joe si povzdechne. Letmo pohlédne na šaty, které visí na tyči sprchového závěsu. „Dobře. Prostě si oblékni ty šaty. A ten chlápek – jen ať to není nějaký kretén, nebo mu pořádně nakopu prdel...“

Přikývnu. „Chápu. Já si obléknu šaty. Ty mu nakopeš prdel.“

Potom pokračuje a můj úsměv se vytratí. „Jsi na tohle vážně připravená?“

Domů jsem se vrátila kvůli muži, kvůli rozchodu, a to je vše, co o mé situaci vědí. Neměla jsem odvalu jim říct víc. Jsou rádi, že jsem zpět. Víc než rádi. A nemám žaludek na to, abych ten pocit pokazila odhalením další problematické etapy svého života. Nikdo po mně nevyžadoval žádné bližší vysvětlení, což napovídá, že se obávají nejhoršího – a že pravdu ani znát nechtějí. Možná stejně jako já potřebují uvěřit, že jsem se změnila. Možná teď začneme být normální rodina, protože přestanu být sama sebou.

Fakt, že dospělá žena opustí lukrativní zaměstnání a nastěhuje se k sestře, se může zdát jako extrémní řešení celé situace. Jeden rozchod, a to ještě s mužem, kterého nikdy neviděli ani o něm neslyšeli. Jak to asi mohlo být vážné? Cítím, že tu otázku má Rosie na jazyku každou vteřinu, každíčkový den.

Zamyslím se nad Joeovou otázkou: *Jsem na to připravená?* Podívám se na něj a pokrčím rameny. „Zřejmě ne,“ řeknu.

Joe sarkasticky odpoví: „Fakt skvělý.“

Stejný rozhovor jsme vedli, než jsem odešla do horního patra. Joe chodil v kruzích, otíral kuchyňskou linku, poslouchal hučení myčky a cítil se spokojeně, protože po dni stráveném v práci vše vrátil do původního stavu. (On je ten pořádný, ne Rosie.) Je jako křeček, který je šťastný, protože může běhat ve svém kolečku.

Jen si užij trochu zábavy. Ale zas ne moc. Já bych pro jeden volnej večer třeba i chodil po rozbitým skle.

Rosie mu dala ránu do ramene a on si dramaticky pozvdychl, jako by mu scházel jeho život bez závazků. Oba dva rádi hráli tuhle hru. Když mi Rosie dělala v kuchyni kávu, stěžovala si na dlouhý den, který ji čeká. Večer, když jsem byla v kuchyni sama s Joem a popíjeli jsme bourbon, nadzvedl si vlasy, abych viděla jeho ustupující kouty. *Koukej! řekl. Copak to nevidíš? Plešatím nudou!*

Náš kamarád Gabe byl také nablízku a vždy ochotný poradit. Gabe byl v našem dětském klubu banditů čtvrtým nerozlučným kamarádem. Žil hned v sousedním domě se svými rodiči a starším bratrem do té doby, než bratr nastoupil na vojenskou školu a poté se zapsal do armády. Gabe nyní žije ve stejném domě, v němž vyrostl. Koupil ho od své matky, která se po smrti jeho otce odstěhovala na Floridu.

Je zvláštní, že všichni tři žijí stále tady. Na místě, kde jsem je před deseti lety opustila.

Minulý rok si Gabe vzal ženu, kterou potkal díky své práci. *Melissu*. Byla jeho klientkou, ale on o tom nikdy nemluví, protože podle jeho vlastních slov to je *trapné a nepatřičné*. Gabe je soudním znalcem v oblasti IT a někdy pracuje pro podezřavé manželky, jako byla Melissa, když se poprvé setkali. Objevil pro ni důkazy, které vedly k rozvodu, a nyní je za něj provdaná.

Gabe je šťastný, ale ne tím způsobem jako Rosie a Joe. Myslím, že to bude chtít víc než jen dítě, aby se do takové fáze dostal. Melissa byla na dně a Gabe dává vše rád do pořádku – zejména lidi. Avšak Melissa je pro Rosie a Joea vetřelec, a když jsem se vrátila domů, zaujala jsem k ní stejný postoj. Přistěhovala se z Vermontu za svým prvním manželem a teď žije s Gabem. Je to těžko pochopitelné.

Ničemu nepomáhá ani to, že je mezi námi spíš tolerovaná než vítaná, ačkoli se to všichni snažíme skrýt. Melissa je vysoká a hubená, tím pádem se vedle ní zdá být

Rosie malá a tlustá, i když má metr šedesát a šedesát kilo. Melissa nemá ráda, jak moc Joe kleje, a vždy se nahrbí, když spustí svoji smršť nadávek. Což ho jen popudí k tomu, aby nadával ještě víc. Minulý týden, když jsme grilovali, se mu podařilo použít jedno sprosté slovo čtyřikrát v jediné větě. A já? Já jsem nezadaná žena se spoustou různých historek, které jsem prožila s jejím manželem. Je příliš jednoduchá na to, aby pochopila naše přátelství.

Takže jak říká Joe pokaždé, když se Melissa zvedne k odchodu a chce, aby ji Gabe následoval – ať jde třeba do prdele. Banditi z Deer Hill Lane mají tuhý kořínek.

Dneska Gabe zůstal i potom, co Melissa odešla. Spiklecky na mě mrknul a řekl něco jako *Laura si toho týpka podá, vždycky byla divoká a nikdy se ničeho nezalekla.*

Pokusím se o úsměv. Ale pravda je, že jsem opustila skvělou práci, protože mi chlap zlomil srdce. Takže asi přece jen nejsem tak divoká a nebojácná, nebo ano? Nejsem zrovna Lara Croft nebo Jessica Jones, které mají vždycky všechno a všechny pod kontrolou. Muži přede mnou padají na kolena, *ale já na ně nemám čas, protože musím zachránit svět.*

Tenhle rozhovor, stejně jako ty předešlé skončil ještě dřív, než jsme se dostali k tomu hlavnímu. K těm špatnostem, které ta divoká a nebojácná holka napáchala. Přesně tady, v tomhle městě.

Mason zavolá na Joea. Jeho hlas obměkčí mé srdce. Rosie ho pravděpodobně navedla. Úplně ji slyším – *Masone, běž a zavolej na tatínka!* Ona si zatím dává sklenku vína.

Joe obrátí oči v sloup

„Chceš, abych ti tu nechal bourbon?“ zeptá se Joe.

„Kdo z nás ho potřebuje víc?“ odpovím.

„Dobrý postřeh.“

Joe odejde i s bourbonem a nechá mě o samotě jen se šaty a šminkami.

A zrcadlem.

Na Jonathana Fieldse jsem nepřišla hned. Na findlove.com jsem byla nová a ke všemu přistupovala špatně. První chybou bylo to, že jsem byla upřímná, když jsem popisovala sama sebe. Prozradila jsem, že jsem nezávislá, ale jsem ochotná dělat kompromisy. Dávám přednost *tequile před chardonnay, potápění před opalováním, teniskám před lodičkami*. Dále jsem uvedla, že si nejsem jistá, jestli chci mít děti. Hrůza.

A ta nejhorší a úplně největší chyba – fotky. Použila jsem současné snímky, aniž jsem je předem protřídila. Já se svým starým kamarádem na výšlapu. Já a Mason, jak si hrajeme na trávníku před domem. Já, jak stojím v kuchyni, mám na sobě tričko a své nevýrazné hnědé vlasy spletené do copu. Prsa jsem neukázala, jestli se tedy tomu, co mám pod tričkem, dá vůbec tak říkat.

Myslela jsem, že jsou celkem atraktivní – moje fotky, pochopitelně (nejsem zrovna odborník na poprsí). A to všechno, celý můj profil, jsem byla já. Mé staré já.

Když jsme byli jen děti a běhali po lesích jako banditi a snili o lásce vzdálené snad miliony let, naše matka pořádala v kuchyni dýchánky se svými oddanými přítelkyněmi. Jednoho dne jsme se s Rosie nepozorovaně vplížily do domu. Už si nedokážu vybavit, co jsme tehdy potřebovaly, ale když jsme zaslechly, jak naše matka v hovoru s Gabeovou matkou, paní Wallaceovou, pronesla moje jméno, zůstaly jsme stát na prahu kuchyně. Bylo mi šest, Rosie osm. Matka spolu s ostatními popíjela kávu.

Já nevím... Prostě se tak už narodila. Ruce neustále zaťaté v pěst. Takovou holku je těžké milovat.

Nikdy jsem nezapomněla, co tehdy řekla. *Ruce neustále zaťaté v pěst*. Ani to, jaký osud mi předpověděla. Rosie mě odtáhla zpátky ven, kde jsme byly v klídku a pohodě. Vtipkovala, jak naše matka nemá beztak nikdy v ničem pravdu. Rosie se mě snažila ochránit před těmi slovy,

která mě mohla zranit, ale jediné, co si pamatuju, je pocit hrdosti, že se moje matka vůbec obtěžovala vzít moji existenci na vědomí. Vždycky mi přišlo, že jsem v jejích očích neviditelná.

Nikdy jsme o tom již znovu nemluvíly – o tom, jak prý bylo těžké mě milovat. Rosie se upnula k Joeovi a už se ho nepustila. A já svýma rukama neustále zaťatýma v pěst odháněla vše, co bylo alespoň trochu spjato s identitou ženy. Růžovou barvu. Úsměv. Šaty.

Ne, ne, ne.

Ani náhodou. Nedívej se zpět. *Rtěnka, jasně rudá...*

Stará Laura se každé ráno probudila, aby našla svou poštovní schránku na findlove.com prázdnou. Žádné šťouchnutí, lajk nebo zpráva. Takže i přes svoji starost skrytou za úsměvem mi Rosie pomohla změnit můj profil a mé nové já si domluvilo rande s Jonathanem Fieldsem.

Obléknu si šaty, které mi obepnou tělo, a zavážu je v pase. Vždycky jsme měly stejnou velikost, ačkoli Rosie má prsa, ženské křivky, vystouplé lícní kosti a zlatý zvyrazňovač, který rozzáří její obličej. Někdy mi připadalo, že když jsem byla malá holka, chtěla jsem všechny tyhle věci od sebe také odehnat. Přesto se zadívám do zrcadla a spatřím přesně to, co jsem očekávala. Vypadám krásně. Já jsem krásná.

Obléknu si jediný pár bot na podpatku, který není v krabici ve sklepě. Černé lodičky. Teď už nemůžu přestat.

Temné kruhy pod očima mizí. Rty jsou jasně červené. Tváře dorůžova. Nádherné šaty. Vyzařuje ze mě ženskost a to, že se ráda bavím. Chytrá, ale poslušná. Připravena vstoupit do života muže jako nějaký nový kus nábytku. *Vypadám zrovna tak dobře v džínách jako v černých koktejlkách.* To je to, co muži chtějí. Alespoň to říkají. To je to, co ženy tvrdí samy o sobě.

Přijde mi to neupřímné, ale na mých pocitech nezáleží. Ne dnes večer.

Rosie mě něco málo přiučila – jak být sexy, ale zároveň panenská. Jak být chytrá, ale ne natolik, abych partnera zastrašila.

Je to jako hra, Lauro. Dělej, co musíš, abyste si vyšli na první rande. Pak už můžeš být svá. Lidé nevědí, co chtějí, dokud to není přímo před jejich očima.

Ano, v tom má pravdu.

Joe byl ve svých radách více pragmatický.

Chlapi nechtou profily. Prohlížejí si fotky a vybírají si podle toho, jak moc se jim postaví.

Někdy mi přijde, že než tohle všechno pochopím, tak se zblázním. Můj cvokař mi řekl, že řešení najdu tady doma. Řešení problému jménem já a muži. Já a láska. Proč mi chybí dovednosti, abych ji našla, a proč ji od sebe vždy odeženu, když si mě sama najde. Odeženu ji svými rukama neustále zaťatýma v pěst. Dívka, kterou nikdo nemůže milovat. To jsem přesně já.

Naše matka byla krásná a dělala vše, co se od ní očekávalo. Na findlove.com by byla hvězda. Ale otec ji stejně opustil, když mi bylo dvanáct. Opustil ji, opustil nás, a to kvůli ženě, která byla starší než naše matka. Kvůli ženě, která nenosila šaty. Opustil nás a přestěhoval se s ní do Bostonu. Dnes žije naše matka sama v Kalifornii a stále se s tím vším snaží vyrovnat.

Náš otec se jmenoval Richard. Ze zřejmých důvodů nesnášel, když mu lidé říkali Dick.

Dicka jsem neviděla šestnáct let.

Už mě unavuje, že stále nemůžu najít řešení problému „já versus láska“.

Ale dnes nebudu hledat žádné odpovědi. Nebudu pátrat po tom, proč Jonathan Fields otevřel můj profil – jestli proto, že z mých nových fotek se mu postavil, nebo protože si prošel můj falešný profil a měl z něj dobrý pocit.

Zhluboka se nadechnu a vezmu jasně rudou rtěnku z poličky. Zhasnu světla. Vyjdu ze dveří a scházím dolů

po schodech. Joe a Rosie jsou v kuchyni a vaří něco, do čeho dali příliš mnoho česneku. Gabe odešel domů za svou manželkou, bezpochyby neochotně. I tak mu závidím, že má někoho, kdo na něj doma čeká. Sice je vnitřně rozpolcený, ale i tak šťastný. Nic není dokonalé. To můžu jen potvrdit.

„No ne!“ vydechne Rosie. „Nakonec sis ty šaty přece jen oblékla!“ Zanechá vaření a pravou ruku si položí na srdce, jako by měla odrecitovat slib věrnosti. Není si však zcela jistá, jestli je ráda, že jdu na rande. Na tomto úzkém ostrí mezi nadějí a starostmi balancujeme od té doby, co mě přijela vyzvednout do New Yorku. Ale díky tomu, že jsem si oblékla její šaty, se z nějakého důvodu cítí lépe. Možná to prostě bude jen normální první rande, když vypadám tak hezky.

„Moc ti to sluší.“ Joe přikývne jako učitel, který vrací zpět test. Učitel, který není zvrhlík. Test, který dopadl velmi dobře.

„Díky,“ řeknu se stejným úsměvem, který se mi vytratil nahore v koupelně.

Ucítím holé ruce okolo mých nahých nohou a podívám se dolů, kde uvidím človíčka, který na mě upírá oči. „Laula,“ řekne Mason. Zavře oči, jako když si vychutnává moji přítomnost, moji vůni a moje jméno (alespoň jeho osobitou podobu) a to, jak se skloním dolů, vezmu ho do náruče a dám mu velikánskou pusou. Brzy ho to však unaví, vykrotí se mi, a ačkoliv je až na plenku nahatý, je zároveň neskutečně šťastný.

Přemýšlím, jestli jsem se někdy takhle cítila. Vůbec si to nedokážu vybavit.

Rosie mi dá klíče od svého auta. „Vrátíš se, že ano? Jinak ti můžu zavolat taxi...“

Vezmu si od ní klíče. Dlouho se s tímhle mužem venku nezdržím. Jen tak dlouho, abych ho navnadila. Rosie mi řekla, jak to funguje, a já to přesně tak udělám.

Vezmu si od ní klíče, což by mělo zaručit, že se skutečně vrátím. Řízení minivanu vlastní sestry je lepší než si neoholit nohy za účelem sexuální abstinence. Dnes v noci se vrátím domů.

„Nezapomeň kabelku!“ připomene mi Rosie a ukáže na kuchyňský pult, kde leží černá kabelka, která ladí k mým zapůjčeným šatům. „Vyházela jsem z ní všechny zbytečnosti.“

Vezmu si kabelku. Rtěnku vložím dovnitř.

Kráčím k bočním dveřím, které vedou na příjezdovou cestu.

„Vrátíš se domů?“ zeptá se znovu Rosie.

„Nedělej si starosti,“ odpovím.

Ještě jednou se na všechny usměju. Dívají se na mě přes ztichlou místnost. V pohledu Rosie spatřím záblesk naděje, který však zabije veškerou nadějí ve mně. Protože ihned za oním zábleskem je příšerný strach, který pocituje vždy, když se na mě podívá.

Něco bych řekla, ale raději mlčím.

Nemusíš si dělat starosti, protože dnes večer nebudu sama sebou.

Rtěnka a šaty ji nepřesvědčily. Později to ale pochopí. Mé staré já jsem nechala nahoře v podkroví. Tentokrát jsem vše udělala správně. A mojí volbou je Jonathan Fields. Muž s vybranými způsoby ve hře lásky a povinností.

Nedělej si starosti, Rosie. Uvidíš ráno.

Dnes večer půjde vše hladce.

I kdyby mě to mělo stát život.

Kapitola 3

**Rosie Ferrová. Současnost. Pátek, 5.00.
Branston, Connecticut.**

Něco se přihodilo.

Rosie to pochopila ve chvíli, kdy se její oči otevřely a ona spatřila matně osvětlený pokoj. Tělo dvouletého chlapce se choulilo vedle ní. Když si Mason hledal cestičku do jejich postele, byl jako teplem naváděná střela. Joe byl pryč, přikrývku strhl na zem v záchvatu frustrace, pravděpodobně když se ve spěchu rozhodl ustlat si na gauči v obýváku v přízemí. Jejich postel už všem třem nestačila a ani jeden z nich neměl sílu, aby se snažil Masona odnaučit jeho zlovyku.

Noční osvětlení poskytovalo dostatek světla, aby Rosie mohla spatřit jeho sladkou, nevinnou tvář. Bílou jako sníh, s chomáčem tmavých vlasů, stejných, jako má jeho otec. Jejich malý chlapeček.

Přitiskla tvář na jeho hebkou kůži.

„V pořádku,“ pronesla šeptem. „Všechno je v pořádku.“
Ale sama tomu nevěřila.

Sáhla po telefonu na nočním stolku. Bylo pět hodin ráno, což vysvětlovalo tu příšernou bolest hlavy. Večer šli do postele později než obvykle. Mason byl neklidný a jen stěží se jim podařilo ho uložit. Než usnul, musela Rosie celou dobu sedět u jeho postele a převyprávět mu pět pohádek a sama poté zapila dva prášky sklenkou vína. Věděla, že její mysl se neuklidní, dokud ji k tomu rázně nepřiměje.

Joe se neptal, co se děje. Bylo mu to totiž jasné. Od té doby, co se Laura přistěhovala, byla Rosie neustále ve střehu. Odjela minivanem do New Yorku a pomohla své sestře sbalit všechny její věci jako matka medvědice, která se snaží zachránit medvidě z okraje útesu. A stejně jako matka medvědice se nepřestala strachovat a pobíhat kolem, přičemž se snažila být nenápadná, aby situaci ještě víc nezhoršila. To byl úkol, který vyžadoval všechny nervy v jejím těle napjaté, aby byla schopná reagovat na jakoukoli další krizovou situaci, která nastane.

Když ležela v posteli schoulená do klubíčka a zírala do prázdna, Joe ji políbil na čelo. Zatímco čekala, až prášky a víno zapůsobí, představovala si všechno možné, co by se mohlo její sestře stát.

Bude v pořádku, řekl jí Joe. Je to jenom rande.

Pak odešel zpět do přízemí, aby si mohl vypít pivo a sledovat libovolný sport, který vysílali v televizi. Když opouštěl ložnici, zdál se být úplně mimo z představy, že pro jednou má zase televizi a celé přízemí sám pro sebe. Jejich dům byl malý a během několika posledních týdnů se zdál být ještě menší, když s nimi teď bydlela i Laura.

Joe a Laura spolu byli neustále o samotě – v kuchyni nebo v obývacím pokoji – přičemž jejich vzájemná blízkost podněcovala sarkastický humor, který sdíleli. Společnost jim dělal Gabe, který, jak se zdálo, je teď navštěvoval mnohem častěji, a to bez Melissy (díkybohu, protože Rosie si na ni nebyla schopná zvyknout). Ve společnosti těch dvou byl Joe docela jiný člověk. Byl to zase ten silný, pohledný kluk, kterému patřil svět. Nebo alespoň Deer Hill Lane. Bylo to poznat z jeho hlasu a úsměvu. Ta nespoutaná sebedůvěra. Chybělo jí vidět ho právě takhle. Avšak čas plyne jen jedním směrem. A oni už dávno nebyli dětmi.

Joe jí řekl, že o Lauru nemá starost, a Rosie už dál nebavilo se s ním o tom dohadovat. Vždycky měl na všechno takovou odpověď, proti které nebylo možné nic namítnout.

Ty ji neznáš tak jako já.

Vážně? Vyrostl jsem s vámi oběma.

Ale...

Žádné ale... Je snad něco, co o Lauře víš, a já ne?

Měl pravdu – ale přece jen slyšet něčí příběh není totéž, jako ho prožívat. Vidět ho, prožívat a vstřebávat nehmata-telné a nepopsatelné skutečnosti, které se vám nějakým způsobem dostanou pod kůži. Joe nemá obavy kvůli tomu, že Laura si vyšla na rande s někým cizím, s nímž se se-známila přes internet, a to jen pár týdnů poté, co opustila všechno kvůli chlápkovvi, který jí dal kopačky, i když ona mu *svěřila své srdce*, ať už to znamená cokoli.

Faktem však zůstává, že Laura nikdy nezmínila svého bývalého přítele, a to až do té doby, než se vrátila domů. Jak vážné to asi mezi nimi mohlo být? A přesto si kvůli rozchodu s ním *dala pauzu* od zaměstnání – od vytouženého místa, které nebude příliš dlouho čekat, až se vrátí zpět.

Laura bezpochyby neměla příliš štěstí v lásce. Na to, že byla tak chytrá, a Laura rozhodně chytrá byla, opako-vala pořád dokola jednu a tutéž chybu. Tou chybou bylo něco, co Joe nemohl pochopit, to neurčité něco, které nebyl schopný vycítit. Její poslední rozchod byl pouze symptomem.

Nebo možná varováním.

Rosie přitiskla rty na Masonovu teplou tvář a pak se pomalu vyplížila z postele. Po špičkách odešla z pokoje a vydala se chodbou dolů po schodech do obývacího pokoje. Svého manžela našla na pohovce, jak se snaží schovat své velké urostlé tělo pod přehoz, aby mu nebyla zima.

Odtud se vydala k arkýřovému oknu, podívala se ven na ulici a na krátkou příjezdovou cestu napravo, kde běžně parkovala své auto.

Chvíli tam jen tak stála a rozhlížela se. Pátrala. Roz-hlédla se po ulici vpravo, potom vlevo. Její mysl automa-ticky přepnula do další fáze.

Vrátila se zpět k pohovce a položila dlaň na Joeovu ruku, dokud sebou nezačal vrtět.

„Co se děje?“ zamumlal. „Kolik je hodin?“

„Pět,“ odpověděla.

„Co se děje? Mason...“

„Ne, ten je v pořádku. Spí.“

Rosie se schoulila na malý prostor, který zbýval na pohovce, a přitulila se ke svému manželovi. Joe rozevřel svou náruč a přitiskl ji k sobě. Jeho teplo, pocit jeho fyzické síly ji přiměl, aby si povzdechla.

„Tak co teda?“ zašeptal.

„Není tu auto.“

„Jaké auto?“

„Moje auto. Auto, kterým Laura odjela na rande.“

Joe ji políbil na ucho a zasmál se. „To jí jediné prospěje,“ řekl.

Rosie ho odstrčila a posadila se, pohledem těkala mezi Joem a prázdnou příjezdovou cestou, kterou stále sledovala skrz arkýř.

„To není vtipný,“ řekla.

„Tak se prostě nechala unést. A co jako?“ Joe přejel rukou přes její stehno. „Možná bysme se taky měli nechat unést.“

„Dost.“ Rosie odstrčila jeho ruku a postavila se. S rukama založenýma a rameny napjatými starostí přešla k oknu.

„Nepřijde ti zvláštní, že se vrátí po všech těch letech? Domluví si rande přes internet. Venku zůstane celou noc...“

Joe se také posadil a přehozem si zakryl nahá ramena. „Snaží se se vším vypořádat, nic víc. Možná je na čase. Možná ji už nebaví utíkat.“

Rosie o tom začala uvažovat. Laura opustila rodné město ihned poté, co dokončila střední školu. O prázdninách se občas na chvíli zastavila. Masonovi posílala dárky. Volala, posílala textovky a e-maily. Ale nikdy se nezdržela přes noc. Když ji Rosie chtěla vidět, vzala Masona do New

Yorku a Lauru tak přinutila, aby se alespoň na chvíli stala součástí jejich života.

A najednou, zničehonic, tu byla s nimi. Chtěla změnu. Najít toho *správného* muže. Nalíčila se a oblékla si šaty. Nechala si od Rosie poradit, i přesto, že ji dříve zahrnovala výčitkami a nazývala ji *holčičkou*, jako by neexistovala horší urážka.

Tak běž už! Nebud' pořád taková holčička!

Bože, všechny je tolikrát ponoukala k nebezpečí. Šplhala na stromy vyšší než jejich dům. Chodila po sotva zamrzlé hladině rybníka.

Tak běž už!

Za jejich domem byla přírodní rezervace. Akry lesů, pěšinek a bystrin, které bývaly jejich hřištěm. Laura byla nejmladší a všichni, včetně Rosie a Joea, se ji snažili ochraňovat před ní samotnou.

Když byla mladší, jako magnet na sebe strhávala veškerou pozornost dětí ze sousedství a později i jeptišek v katolické škole.

Škola Nejsvětější Trojice u svatého Marka. V jejich protestantské rodině se v podstatě jednalo o špatný vtip. V Branstonu byly slušné školy, ale jen do osmého ročníku. Vyšší stupně škol byly přeplněné a kázeň zde nebyla na nejlepší úrovni. Soukromé školy byly příliš drahé. A zrovna tak bydlení v menších městech poblíž, v předměstských čtvrtích, protože z jejich státních škol se člověk dostal na nejlepší univerzity. Farní škola byla nejlepší možností pro rodiny, jako byla ta Lauřina a Rosiina, a to zejména potom, co od nich jejich otec odešel.

Ve škole Lauru zbožňovali. Takže když ji v osmém ročníku přistihli, jak kouří, a následně při spoustě dalších prohřešků, kterých se dopustila, než školu dokončila, jednali s ní jako s ovečkou, která se zaběhla od svého stáda. *Je dobré držet se stáda*, říkali jí. *Zejména kvůli přežití samotnému.*

Když se budeš stále vzdalovat stádu, najdou si tě vlci.
Laurina odpověď byla vždy stejná.
To je jediné dobře, mám vlky ráda.

Rosie se znovu podívala na Joea.

„Zkontroluju její pokoj,“ řekla.

„Nedělej to.“ Joe téměř žadonil.

„Proč ne?“

„Protože jestli se domů vrátila taxíkem a konečně se jí podařilo usnout, tak ji vzbudíš. Pořádně se nevyspala od chvíle, kdy se k nám nastěhovala. Občas mi připadá jako chodící mrtvola.“

„Ale co když se jí něco stalo?“

„Bylo to jen rande.“

„S nějakým chlápkem z internetu.“

„V dnešní době to je normální. A navíc je to nějaký dědek, co řídí BMW.“

Rosie si povzdechla. „Mám z toho špatný pocit,“ odpověděla.

„V tuhle roční dobu máš vždycky kvůli něčemu špatnej pocit.“

V tom se nemýlil. Byl začátek září, ale ve vzduchu byl již příznačný zápach změny ročního období a doutnajícího ohně, zápach, který probouzel vzpomínky, které nikdy nenajdou klid. A pokaždé, když se vyplížily ze zapadlých koutů její mysli, nebylo možné je zastavit.

Vlahý noční vzduch. Kouř a teplo šířící se z ohně. Navlhle větve praskají. Nebyly zcela vhodné na podpal...

„Co když je problém v Lauře? Co když je to znamení?“

Rosie se vrátila k pohovce a stoupla si před Joea.

„Prosím tě, nebuď ji. Nesnesu hádku sester v pět hodin ráno.“

„Musím ji zkontrolovat. Budu potichu.“

Joe ji chytil za zápěstí, ale když se začala odtahovat, tak ji pustil.

S Lauřiným návratem souviselo tolik otázek, na které stále neznali odpověď. Nikdy nezmínila jeho jméno – jméno muže, který jí zlomil srdce. Říkali mu „Kretén“. Případně, pokud s nimi byl v místnosti Mason, „pan K“. To byl Joeův nápad. Nikdo z nich ji nechtěl tlačit do odpovědi, na které ještě nebyla připravená.

Ve skládačce jejího příběhu ale bylo spoustu kousků, které do ní nezapadaly.

Poprvé ve svém životě jsem si myslela, že je to ten pravý.

Řekla jim, že chodila k terapeutovi, aby jí pomohl od špatných návyků, aby jí pomohl změnit se. Kdyby to ale byl ten pravý, tak by jednoduše nezmizel.

Řádové sestry u svatého Marka měly pravdu, když tvrdily, že vždy opouští bezpečí stáda. A Laura měla také pravdu. Měla ráda vlky.

Laura nebyla žádné nevinátko.

Rosie se zastavila na vrcholu schodiště a začala si přehrávat své vzpomínky.

Levné pivo v plastových kelímcích. Cigarety. Lesk na rty s příchutí. Sprej proti hmyzu...

Jednalo se o tradici, poslední den letních prázdnin, poslední sobotní noc před začátkem školy.

Branston byl malé město lemované z jedné strany průlivem Long Island a z druhé strany zalesněnými plochami státu New York. Přímo na severní hranici, ještě před lesy a plochami zemědělské půdy, byla veřejnosti přístupná rezervace a říční rokle, která se táhla až k Deer Hill Lane.

Nežili od toho místa daleko, ale Rosie se tam již nikdy nevrátila. Od té doby uplynulo jedenáct let.

Každý rok to bylo stejné. Desítky kluků a holek z okolí, kteří se vzrušením čekali na změnu. Bylo to ve vzduchu. Nový ročník. Dospívání. Touha po něčem novém. Zároveň však obavy. Potřebovali vždy něco nového. Naděje se stavěla proti strachu jako léto proti podzimu. Dokázala stále ten pocit kdesi hluboko v sobě vyvolat.

Zaparkovali auta na kraji cesty vysypané štěrkem a přesunuli se na malou mýtinu. Reprodukovanou hudbu přehlušoval povyk opilých teenagerů. Rosie studovala druhý ročník na vysoké škole. Laura měla před sebou závěrečný ročník střední. Ten večer Joe na večírku nebyl. A tak pouze Rosie ví, jaké to bylo, uslyšet ten výkřik z lesa.

Vzpomínání už snad bylo dost. Měla by toho nechat.

Rosie potichu přešla po dřevěné podlaze. Bydleli v jednopatrovém rodinném domě s podkrovím, postaveném v roce 1930. Podlahy v poschodí byly z dekorativního javoru, nádherné, ale staré a každý krok znamenal hlasité zaskřípání. Podařilo se jí projít kolem ložnice, aniž by vzbudila syna, a chodbou pokračovala dál.

Laura byla ubytovaná v malém přestavěném podkroví. Bylo na konci chodby, hned za koupelnou pro hosty. Světla byla zhasnutá, její dveře zavřené.

Rosie udělala další krok, nejprve jen zlehka našlápla, než zcela přenesla svou váhu.

Potom se zastavila, protože si uvědomila, že se vlastním domem plíží v návalu paniky, stejně jako když se narodil Mason. Kolikrát ho probudila z pokojného spánku jen kvůli tomu, aby se ujistila, že dýchá? Její strach nebyl zcela normální.

Nebo možná byl. Možná že pro něj měla dobrý důvod.

Rosie chránila svoji sestru ode dne, kdy se narodila. Byla to její přirozenost. Ale nikdy se nesnažila dost. Nakonec selhala.

Pach ohně. Výkřik v lese...

Nikdy na to nezapomene. Nikdy jí ten výkřik nepřestane znít v uších. Lesy se náhle ztišily. Nikdo se ani nepohnul. Všichni ztuhli a soustředili se na to, co právě slyšeli. Čekali, jestli se to ozve znovu. A skutečně se to ozvalo. Druhý výkřik. Rosie se rozhlédla kolem ohně, aby vyhledala Lauru. I když jí nohy nesly k cestě, kde byla zaparkovaná auta, k místu, odkud se ozvaly výkřiky,

nepřestávala se kolem sebe rozhlížet a doufat, že se mýlila. Že to nekřičela její sestra.

Ještě dva kroky a ocitla se přede dveřmi do podkrovní místnosti. Přitiskla ucho ke dřevu a čekala na jakýkoli zvuk. Televize. Hudba. Laura občas usnula, aniž by je vypnula. Ale v místnosti bylo ticho.

Rukou uchopila kliku a zlehka jí pootočila. Ale i ta zavrzala stářím. A zrovna tak i dveře, jak se pootáčely na zrezlém kovu. Nebylo možné se dostat do místnosti, aniž by se osoba uvnitř nezbudila. Ale Rosie zašla již příliš daleko, než aby na to myslela, a vzpomínky se nepřestávaly vynořovat.

Běželi k cestě a roztáhli se po lese, aby se co nejdříve dostali na místo. Nebylo vidět na krok. Taková byla tma. Někdo měl baterku a rozsvítil ji. Někdo vlezl do auta a zapnul světla. Z výkřiků se staly vzlyky. Dál na cestě byly dvě postavy. Jedna stála a druhá nehybně ležela u jejích nohou...

Rosie pomalu otevřela podkrovní dveře a pokoušela se sama sebe uchlácholit. Nejsou v tom lese. Cokoli najde v této místnosti, tak nic neznamena. Laura je dospělá žena. Možná se příliš opila na to, aby řídila, a zůstala u něj doma. Možná zůstala a vyspali se spolu. Slíbila, že se vrátí autem, ale lidé neustále takové sliby porušují. A co teprve Laura. Především pokud se jednalo o muže. Nikdy neuspokojená touha vždy přehlušila její dobré záměry. A co když s ním přece jen spala? Joe měl pravdu: ten chlap byl starší. Rozvedený čtyřicátník. Musela to být vlastně docela nuda.

Ale všechny ty úvahy nikam nevedly. Minulost, výkřik v lese. A ten chlapec, který ležel u nohou její sestry. Znovu ty vzpomínky.

Běžela k sestře, nemohla popadnout dech a křičela její jméno. *Lauro!* Přiběhla k ní, ve tváři výraz, který mluvil za

vše. Údės. Nedůvěra. A ten chlapec ležící na zemi. Kaluž krve okolo jeho hlavy. Lauřina první láska. Ten, který jí zlomil srdce. Mrtvý.

Ta vzpomínka se jí vybavila pokaždé až do konce. Pokaždé. Rosie zahнала poslední výjev a pohledem pátrala po sestře.

Laura byla pryč deset let, ale na tom nezáleželo. Rosie vždy čekala, že se přihodí nějaká další tragédie.

Dveře byly nyní otevřené a ona rozsvítila.

Jediné, co našla, byla prázdna postel.